

ЗМІСТ

ДОБРИЙ САМАРЯНИН	7
СІЯЧ	19
НЕПОСЛУХ	28
БЛУДНИЙ СИН	40
ЄГИПЕТСЬКИЙ ЙОСИП	49
ТАЛАНТИ	62
ЖЕРТВА ІСУСА	76

ДОБРИЙ САМАРЯНИН

У школі як завжди був страшний гамір. Діти бігали, кричали, сміялися і пустували. Три чверті години непорушного сидіння на стільці робило свою справу. На коридорі стояв гул, як у вулику.

Лише Даніель сидів навпочіпки біля стіни й дивився у підлогу. Зазвичай він бігав і шумів з іншими. Проте цього разу він про щось глибоко замислився. У руках він тримав якийсь невеличкий предмет.

Він не бачив, як дівчата перешіптувалися по кутках, не чув, як хлопці з нього насміхалися.

Лише пронизливий звук дзвоника вирвав його із роздумів. Він підвівся і неохоче потягнувся до класу, потираючи затерплі від сидіння ноги. Розпочинався останній урок, урок математики. Даніель сів біля вікна й дістав із рюкзака зошит.

Тепле проміння вересневого сонця падало на стілець. Хоча літні канікули закінчилися, проте погода ще продовжувала гріти теплом. Вечори були настільки теплими, що Даніель до самого смеркання проводив час на вулиці: грав з друзями у футбол та катався на велосипеді.

Так було і напередодні вдень. Після школи він, як вихор, увірвався до дому, вихопив з холодильника ковбаски і побіг на футбольне поле.

– А домашнє завдання? – встигла вигукнути мама.

– Нам нічого не дали! – крикнув у відповідь хлопець, зникаючи за дверима. Справді, у ці дні вчителька була неабияк поблажлива.

– Насолоджуйтесь чудовою погодою. У вас ще буде час посидіти за партами

– говорила.

– Тож Даніель вибіг на поле, а там сусідські хлопці ділили охочих гравців на футбольні команди для проведення матчу.

– О! Даніель! Іди до нас!

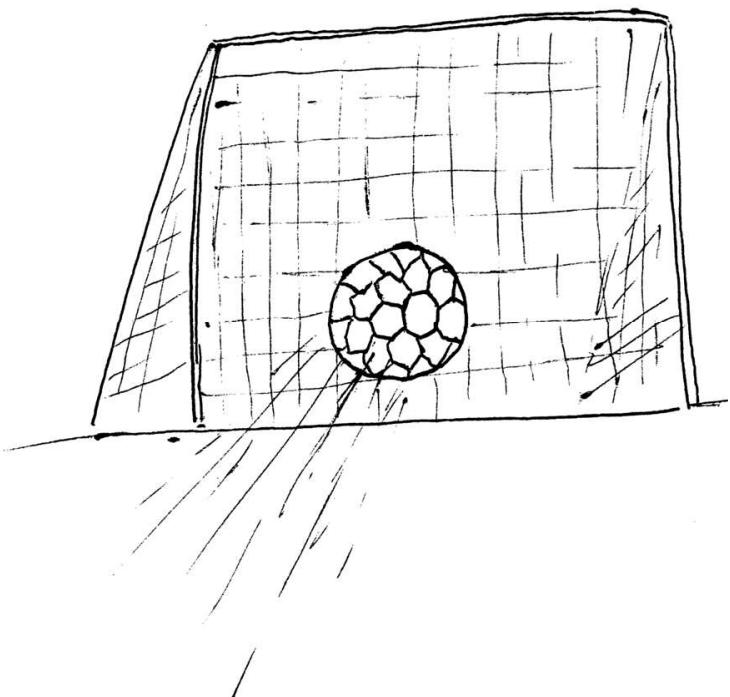
– кричали деякі.

– Ні, ні! – відповіли інші.

– Грай в нашій команді!

Даніелю подобалося, що хлопці сперечалися за нього. Так, він справді був хорошим гравцем і любив футбол.

Він попадав, як ніхто точно і у нього було важко відібрати м'яч.

Нарешті гравці були поділені на команди і гра розпочалася. Вони грали чудово. Даніель забив два близкучі голи, але в один момент атмосфера на полі зіпсувалася.

– Іди візьми м'яч! – владним тоном один з хлопців гукнув до іншого.

– Сам іди!

– пробурмотів інший.

– Ти не будеш мені вказувати!

– Думаєш, що якщо у тебе нові кросівки, то можеш із себе когось вдавати?

– злився третій.

– Хлопці, заспокойтеся!

– втрутився Даніель, але було надто пізно.

– А ти мене зафолив! – відізвався інший із гравців.

– Неправда!

– Правда!

До суперечки приєднувалося все більше і більше хлопців, і врешті футбольний матч перетворився на поєдинок зlostі та зауважень. Зрештою обидві команди покинули поле в гніві та з почуттям взаємної неприязні.

Даніель розлютився, що матч був перерваний. Розчарований, він пішов із хлопцями зі своєї команди до продуктового магазину. Раптом він побачив Губерта, того що мав нові кросівки. Він їхав на велосипеді неподалік. Губерт рухався досить швидко і ще щось кричав услід своїм колегам, повертаючись небезпечно.

ЩО ОЗНАЧАЄ
ЗАФОЛИТИ?

Раптом його кермо зачепило дорожній знак і хлопець сильно впав на високий бордюр. Він застогнав від болю. Спробував підвистися, але не зміг. Дуже боліла права нога. Може була зламана?

— Ей, хлопці, Губерт впав зі свого велосипеда! — схвильовано вигукнув Даніель, але його товариші лише байдуже знізали плечима.

— Ну і що? Забруднив свої нові кросівки? — викрикнув один з іронією, а інші розсміялися.

Після хвилинного вагання Даніель підбіг до Губерта, який так і не міг підвистися.

— Все гаразд? — запитав, подаючи йому руку.

— Спасибі. Страшенно болить, що аж не можу

— простогнав Губерт.

На його штанах виднілася темно-червона пляма.

— Ти далеко живеш?

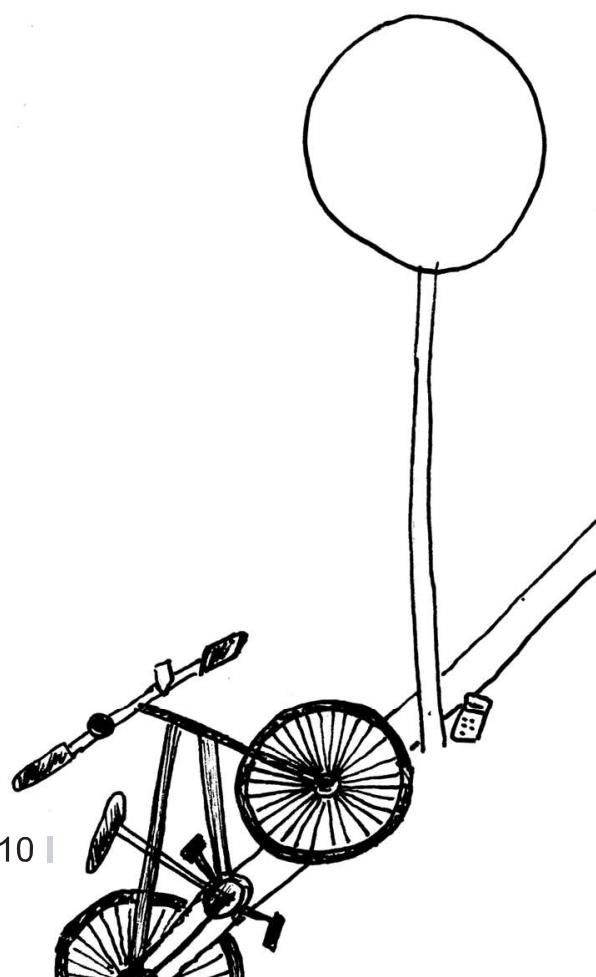
— запитав Даніель.

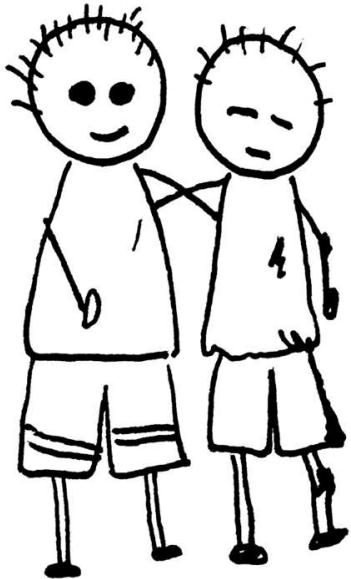
— Там, за рогом, але я не знаю, чи зможу дійти.

— Я тобі допоможу

Даніель взяв Губерта під руку і, хоча було важко, провів його до воріт великого жовтого будинку під червону черепищею.

Краєм ока він побачив своїх друзів, які стояли й дивилися вслід, але не прийшли на допомогу.

Він тільки чув, як вони хіхотали.

Коли мама Губерта відчинила хвіртку й побачила, що син ледь стоїть, то зблідла. Через деякий час вона прийшла до тями і, швидко подякувавши Данієлю, зникла разом з Губертом у довгому коридорі. Даніель вирішив піти і привести велосипед свого друга, який залишився лежати на тому самому місці. Він повернувся до жовтої хати, тягнучи за собою зігнутий велосипед, але побачив, що хвіртка

відчинена — щойно приїхав лікар. Даніель обережно поставив велосипед на газоні. Він уже збирався повертатися додому, коли, скрипучи шинами, на подвір'я заїхав ще один автомобіль. З нього вибіг якийсь чоловік і, не звертаючи уваги на Даніела, швидкими кроками наблизився до лікаря. Вони обоє увійшли до будику, щось жваво обговорюючи.

Напевно, це тато Губерта — подумав Даніель. — Сподіваюся, що все буде добре.

Тим часом поволі сутеніло, і вже пора було повертатися додому.

Коли хлопець проходив повз місце, де Губерт впав з велосипеда, він помітив на землі невеликий предмет. Це був велосипедний спідометр, який напевно зламався під час невдалої їзди. Даніель підняв його і поклав до кишені. Він вирішив при найближчій нагоді повернути його Губертові. Ідучи парком, він побачив старшого чоловіка, який сидів на лавці.

У цьому не було б нічого надзвичайного, якби не те, що в руках у дідуся була відкрита книга. Він ніби читав.

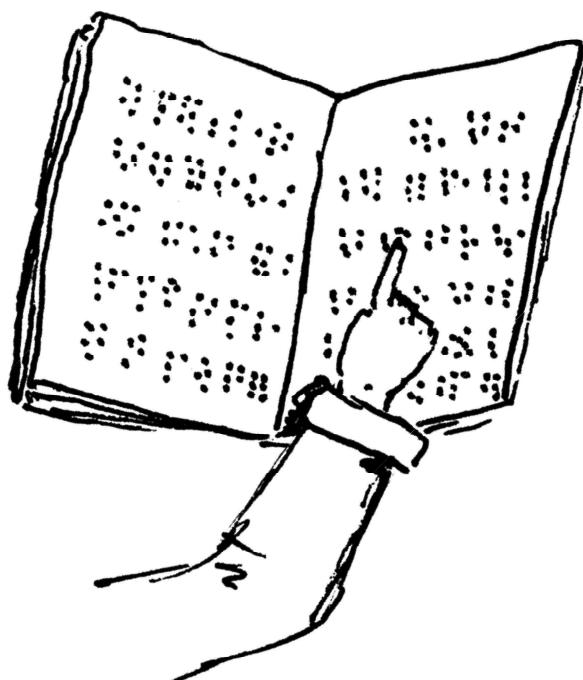
Як це можливо? Вже майже темно... – Даніель зацікавився і трохи сповільнив крок. Вид старенького

був справді незвичайний. Парк поринав у темряву, яку тьмяно відволікали ліхтарі, розкидані то тут, то там. Біля лавки, на якій сидів дідусь, не було жодного ліхтаря. Незнайомець був схожий на примару і Даніель протер очі. Може це просто сон? Тоді він помітив білу тростину, обіперту на лавку, і собаку, який сидів біля ніг господаря.

Сліпий... Як він сюди

потрапив?

–Даніель ніколи не зустрічався з ним раніше.

Тим часом старенький проводив рукою по розгорнутій книзі, а його уста злегка ворушилися. Сліпий чоловік насправді читав. Він вголос читав Біблію, написану алфавітом для сліпих.

Темрява, яка його огортала, взагалі йому не заважала.

Зацікавлений хлопець напружив слух і ось що почув:

ЩО ТАКЕ АЗБУКА
ДЛЯ СЛІПИХ?

Один чоловік ішов з Єрусалиму до Єрихону, і попався розбійникам, що обдерли його і завдали йому рани, та й утекли, покинувши ледве живого його. Проходив випадком тією дорогою священик один, побачив його, і проминув.

Так само й Левит надійшов на те місце, поглянув, і теж проминув. Проходив же там якийсь самарянин, та й натрапив на нього, і, побачивши, змилосердився. І він підійшов, і обв'язав йому рани, наливши оліви й вина. Потому другого дня, від'їжджавши, вийняв він два динарії, та й дав їх господареві й про-

казав: Заопікуйся ним, а як більше що витратиш, заплачу тобі, як вернуся.

Котрий же з цих трьох на думку твою був ближній тому, хто попався розбійникам? А він відказав: Той, хто вчинив йому милість. Ісус же сказав йому: Іди, і роби так і ти! посадив на худобину власну, і приставив його до гостиниці, та й клопотався про нього.

Луки 10:30-37

– Данієлю, підійди, будь ласка, до дошки і розв'яжи це завдання.

Голос вчительки, хоч і лагідний, був схожий на грім. Даніель, поринувши в думки, зовсім забув, що він у школі, на уроці математики. Він підвівся і нерішуче підійшов до дошки. Він поняття не мав, про що його запитують. Коли він, збентежений, попросив повторити завдання,увесь клас розсміявся. На щастя, вчителька як

і учні мала веселий настрій, тож цього разу Данієлю не дісталось на горіхи за неуважність на уроці.

Поки не пролунав дзвінок, він намагав-

А ТИ ЯК ВВАЖАЄШ?

ся не зациклюватися на подіях попереднього дня, а зосередитися на математиці. І все-таки ввесь час в голові крутилося питання: ким був той таємничий дідусь, який читав у парку Біблію для сліпих?

Яке значення притчі, яку він вчора почув, і чи може він пов'язати її із ситуацією з Губертом?

Після обіду Даніель пішов до жовтого будинку під червоною черепицею.

Подзвонив у дзвінок. Лише через якийсь час ворота відчинилися і в дверях з'явилася мама Губерта. Побачивши рятівника свого сина, її обличчя засяяло від посмішки.

– Даніелю, будь ласка, заходь.
– Доброго дня. Я хотів запитати, як почувається Губерт і віддати йому спідометр від велосипеду.
– Даніель тримав у відкритій долоні невеликий предмет.

- Ох який ти мiliй! Дякую! Губерт почувається краще, але сьогодні він залишився вдома. Лікар заборонив йому перенапружуватися. Він буде радий, що ти прийшов. Губертику, до тебе прийшли гості!
– вона голосно вигукнула в бік сходів, і від її голосу понеслося відлуння по величезному будинку. Вона провела Даніеля до просторої вітальні, а сама зникла на кухні. Через деякий час прийшов Губерт. Він був ввесь у синцях і з забинтованою ногою, але усміхнений. Хлопці тепло привіталися.

– Дякую, що зайшов, розпочав розмову Губерт. – Дякую, що допоміг мені... Ніхто інший не допоміг...

Раптом він затих. У його голосі прозвучала нотка жалю, але також і вдячності.

– Все добре, посміхнувся Даніель. – Я хотів би щось тобі віддати, додав він, передаючи Губертові велосипедний спідометр.

– О! Мій спідометр! Дякую, Даніелю. Хлопці трохи поговорили, а потім у вітальню увійшла мама Губерта, несучи тацю зі смачним морозивом. Це був дуже гарний день.

Повертаючись додому, Даніель проходив повз місце, де напередодні зустрів сліпого дідуся. Цього разу лавка в парку була порожня.

«Цікаво, чи коли-небудь я його ще зустріну?» - подумав Даніель, коли ввечері лежав у своєму ліжку.

